

- 3) Artykuł 6 ust. 3 dyrektywy 92/43 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się programowemu uregulowaniu krajowemu pozwalającemu właściwym organom na udzielanie pozwoleń na przedsięwzięcia na podstawie odpowiedniej oceny oddziaływania na środowisko w rozumieniu tego przepisu, przeprowadzonej na etapie wcześniejszym i w której określona wielkość depozycji azotu została uznana za zgodną z założeniami ochrony wspomnianego uregulowania. Jest tak jednak wyłącznie, gdy – a zbadanie tego należy do sądu krajowego – pogłębiona i całościowa ocena rzetelności naukowej, z jaką została przeprowadzona ocena oddziaływania na środowisko, pozwala się upewnić, że z naukowego punktu widzenia nie ma racjonalnych wątpliwości co do braku szkodliwych skutków każdego planu lub przedsięwzięcia dla integralności danego terenu.
- 4) Artykuł 6 ust. 3 dyrektywy 92/43 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się programowemu uregulowaniu krajowemu takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, wyłączającemu pewne przedsięwzięcia nieprzekraczające wartości progowej lub granicznej depozycji azotu z obowiązku uzyskania indywidualnego zatwierdzenia, jeżeli sąd krajowy ma pewność, że odpowiednia ocena oddziaływania na środowisko w rozumieniu tego przepisu, dokonana na etapie wcześniejszym, spełnia kryterium braku racjonalnych wątpliwości z naukowego punktu widzenia co do braku szkodliwych skutków tych planów lub przedsięwzięć dla integralności danych terenów.
- 5) Artykuł 6 ust. 3 dyrektywy 92/43 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się programowemu uregulowaniu krajowemu takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które pozwala na przeprowadzanie pewnej kategorii przedsięwzięć, w niniejszym wypadku nawożenia gruntów oraz wypasu bydła, bez obowiązku uzyskania pozwolenia, a w konsekwencji bez przeprowadzenia indywidualnej oceny jej oddziaływania na środowisko na danych terenach, chyba że na podstawie obiektywnych okoliczności można ponad wszelką wątpliwość wykluczyć jakąkolwiek możliwość, że przedsięwzięcia te, oddzielnie lub wspólnie z innymi przedsięwzięciami, będą oddziaływać w znaczącym stopniu na dane tereny, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.
- 6) Artykuł 6 ust. 3 dyrektywy 92/43 należy interpretować w ten sposób, że odpowiednia ocena oddziaływania na środowisko w rozumieniu tego przepisu nie może uwzględniać istnienia „środków ochronnych” w rozumieniu art. 6 ust. 1, „środków zapobiegawczych” w rozumieniu art. 6 ust. 2, środków podjętych specjalnie ze względu na realizację programu takiego jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym czy wreszcie tak zwanych środków autonomicznych niebędących częścią tego programu, jeśli oczekiwane korzyści z tych środków nie są pewne w momencie przeprowadzania tej oceny.
- 7) Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy 92/43 należy interpretować w ten sposób, że środki ustanowione w uregulowaniu krajowym takim jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym i obejmujące czynności nadzoru oraz kontroli gospodarstw rolnych, których działania powodują depozycje azotu, jak również możliwość nakładania sankcji z zamknięciem gospodarstw włącznie, mają wystarczający charakter w celu realizacji wymogów powyższego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 293 z 4.9.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven kasatsionen sad – Bułgaria) – Wiemer & Trachte GmbH w upadłości likwidacyjnej / Zhan Oved Tadzher

(Sprawa C-296/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Postępowanie upadłościowe – Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 – Artykuł 3 ust. 1 – Jurysdykcja międzynarodowa – Powództwo mające na celu zaskarżenie czynności prawnej upadłego – Jurysdykcja wyłączna sądów państwa członkowskiego, na którego terytorium wszczęto postępowanie upadłościowe

(2019/C 16/16)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Varhoven kasatsionen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wiemer & Trachte GmbH w upadłości likwidacyjnej

Strona przeciwna: Zhan Oved Tadzher

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, że jurysdykcja sądów państwa członkowskiego, na którego terytorium wszczęto postępowanie upadłościowe, do orzekania w przedmiocie powództwa o stwierdzenie bezskuteczności czynności prawnej upadłego, opartego na upadłości i skierowanego przeciwko stronie pozwanej, która ma statutową siedzibę lub miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, ma charakter wyłączny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 256 z 7.8.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Hellenische Republik / Leo Kuhn

(Sprawa C-308/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych – Zakres stosowania – Artykuł 1 ust. 1 – Pojęcie „spraw cywilnych i handlowych” – Obligacje wyemitowane przez państwo członkowskie – Udział sektora prywatnego w restrukturyzacji długu publicznego owego państwa – Jednostronna zmiana z mocą wsteczną warunków emisji obligacji – Klauzule wspólnego działania – Powództwo wytoczone przeciwko państwu przez wierzycieli prywatnych będących posiadaczami tych obligacji jako osoby fizyczne – Odpowiedzialność państwa za działania lub zaniechania w wykonywaniu władzy publicznej (acta iure imperii)

(2019/C 16/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hellenische Republik

Strona przeciwna: Leo Kuhn

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że spór, taki jak stanowiący przedmiot postępowania głównego, dotyczący powództwa wytoczonego przez osobę fizyczną, która nabyła obligacje wyemitowane przez państwo członkowskie, przeciwko temu państwu, celem zakwestionowania wymiany tychże obligacji na obligacje o niższej wartości, narzuconej tej osobie fizycznej przez ustawę przyjętą przez ustawodawcę krajowego w wyjątkowych okolicznościach, na mocy której to ustawy rzecone warunki emisji zostały zmodyfikowane jednostronnie i z mocą wsteczną poprzez wprowadzenie klauzuli wspólnego działania, umożliwiającej większości posiadaczy obligacji narzucenie takiej wymiany obligacji mniejszości posiadaczy, nie jest objęty zakresem pojęcia „spraw cywilnych i handlowych” w rozumieniu przywołanego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 283 z 28.8.2017.